

китѣ си, тя съвършено забравила враговетѣ. А край брѣга, изъ гжстата зелена трѣва вече се е показала една блѣстяща черна главичка, съ жълто пятно на тила. Очитѣ ѝ сж неподвижни, но за това раздвоения езикъ непрѣкъснато се върти изъ полуоткрититѣ ѝ уста.

Гладниятъ смокъ улавя жабата, за заднитѣ крака, и започва да я поглъща. Какви ужасни уста. Жабата е двойно по-дебела отъ него, но той не се безпокои, нѣма да се задави, защото устата му лесно се разтѣгатъ. И жабата постепенно се изгубва въ неговата утроба. Тя е още жива, уловила се е за клончето съ прѣднитѣ си крака, и съ всички сили се дърпа; крѣка тя съ отчаянъ гласъ, но уви! всичката ѝ сила е въ заднитѣ крака, а тѣ отдавна сж се изгубили въ гърлото на смока. Широка уста постепенно се движи все по-близо и по-близо къмъ главата на жабата. Най-послѣ и главата се изгубва въ тая уста. Още една минута — изчезватъ и прѣднитѣ крака, и жабата започва да се движи по тѣлото на смока, минава прѣзъ пищепровода и отива въ стомаха. Както щете, но азъ, гледайки на тая трапеза не бихъ желалъ да бжда смокъ: до такава степенъ е трудно и уморително гълтането. Смокътъ остава съвсѣмъ безъ сили. Съ голѣмъ трудъ, тихо, полека пропълзва той въ гжстата трѣва и заспива дълбокъ сънь. Сега и той е безпомощенъ и беззащитенъ: сега и той, на свой редъ, лесно може да стане плячка на всѣкой хищникъ, който обича месото му. Не по-рано отъ два, три дни жабата се смила въ стомаха на смока и той отново трѣгва на ловъ.

Така прѣминава лѣтото, така прѣминава и цѣлия животъ на смока. Като се засели случайно